

KATARÍNA GILLEROVÁ

Život plný
iluzí

motto román

Život plný iluzí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Gillerová

Život plný iluzí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATARÍNA GILLEROVÁ

Život plný
iluzí

Praha 2020

Přeložila Světlana Pavlíková

Copyright © Katarína Gillerová, 2019

Translation © Světlana Pavlíková, 2020

Cover Photography © Kseniia Yeskova,

Creative Travel Projects / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1704-1

ISBN e-knihy 978-80-267-1714-0 (1. zveřejnění, 2020)

Studovaly jsme spolu, prožívaly lásky, vdaly se, měly děti... Říkaly jsme si Babský klub a během přednášek jsme občas rušily spolužáky sedící v aule pod námi, protože šest děvčat si má vždycky co povídat. Tak jako jsme se setkávaly po přednáškách, setkáváme se dodnes. Každá z nás má svůj vlastní životní příběh, v němž se radost střídá s problémy, štěstí se smutkem, úspěchy s prohrami – a naopak.

*Tato kniha není o nás šesti – je o životních iluzích, snech, očekáváních. I když nás mnohokrát zklamou, neměli bychom se jich vzdávat, ale snažit se, aby náš život posunuly dále.
V kterékoli životní etapě.*

*Knihu Život plný iluzí věnuji Martě Leškové,
Maje Sojákové, Magdě Chůtkové, Maje Zvácové
a Magdě Kaňové.*

NĚKDO NA MĚ ČEKÁ

Stála jsem nerozhodně před otevřenou skříní a pohledem hodnotila celý svůj šatník. Žaludek jsem měla stažený mírnou nervozitou, která se s přibývajícými minutami stupňovala.

Které šaty jsou na dnešní setkání nevhodnější?

Světlo slunečních paprsků se odráželo v zrcadle na vnitřní straně dveří skříně. Natáhla jsem ruku a po jednom začala vytahovat ramínka se šaty.

Co si má obléct vdaná žena, když se chystá tajně setkat s jiným mužem?

Červené jsem ihned zamítla, jsou příliš nápadné, bílé zase příliš nevinné – a tak jsem se necítila ani náhodou. Tyhle jsou příliš krátké a na dalších se trochu zadržává zip. Tak ty v žádném případě! Dnes musí všechno proběhnout hladce, záleží na každé maličkosti.

S úlevou jsem se nakonec rozhodla pro šaty z elastické látky s lodičkovým výstřihem a se vzorem zelených čtverců různých odstínů na bílém podkladě.

Ano, tyhle budou nevhodnější, konstatovala jsem spokojeně.

Nervozita mi znovu sevřela žaludek. Proběhne všechno tak, jak předpokládám?

Zrak mi padl na konferenční stůl v obývacím pokoji. Na talíři tam zůstal nedojedený banán, nedokázala jsem ho sníst celý ani namísto oběda. Schroupala jsem k němu pár sušenek, ale v ústech mi po nich zůstal pocit sucha a prašnosti. Z barové skřínky jsem vylovila jiné, čokoládové s malinovou náplní, a dvě z nich jsem si pomalu nechala rozplynout na jazyku. Sladká chuť byla přímo nezbytná. Moje tělo vyžadovalo, abych doplnila energii,

kteřou v něm spalovala kařždá moje myšlenka na to, co dnes přijde.

Naštěstí jsem byla doma sama, bez rodiny, a tak jsem se mohla v klidu nachystat. Šaty, které jsem si koupila letos na jaře, mi padly dobře. Netušila jsem, že si je poprvé obléknu právě k takovéhle příležitosti.

Kulmou jsem si udělala na čerstvě umytých vlasech pár vln. Rtěnku jsem zvolila jemnou, narůřžovělou, aby jen trochu zvýraznila barvu mých rtů. Zamyšleně jsem se zahleděla do zrcadla. Vypadám na čtyřicet? Jak mě bude po více než dvacetiletích vidět on – nebudu se mu zdát příliš... jiná? Dvacet let zanechá stopy na tváři kařždého. A já – poznám ho vůbec?

V té chvíli mě z myšlenek vytrhlo zvonění mobilu. Skryté číslo volajícího.

„Aneto?“ oslovil mě známý hluboký hlas. „Anetko, platí to, dnes ve dvě?“

„Ano... platí.“ Můj hlas zněl chraptivě. Nasucho jsem polkla.

„Jsi ještě doma?“ zajímal se. „Stihneš to?“

Po těle mi naskočila husí kůže. „Stihnu,“ řekla jsem potichu. „Za chvíli odcháším.“

„Těším se na tebe,“ řekl mi spokojeně. „Mrzí mě, že je to tak daleko... Vlastně si můžeš vzít taxík,“ navrhl, „zaplatím ho, samozřejmě.“

Myšlenky mi začaly v panice kroužit hlavou jako splašené. Taxík, taxík... Jestli si ho zavolám, tak určitě ne před náš panelák, protože by mě mohli vidět sousedi. A potom, ten časový posun...

„Taxíkem tam přijedu dřív, než jsme se dohodli,“ poznamenala jsem.

„To nevdá, budu tě čekat,“ řekl s nadějí v hlase.

Zamyšleně jsem vypnula mobil. Jeho zvláštní, hluboký hlas mě přenesl do minulosti. Před očima se mi míhaly vysoké stromy, jejich větve na pozadí tmavnoucí oblohy, jak jsem je viděla, když mě nesl v náručí. Vybavil se mi

příjemný pocit z doteku jeho rukou, když mě objímaly ve víru tance.

Bylo to tak dávno, a přece jsem si na to dokázala vzpomenout, jako by se to stalo včera. Bože, je možné, že od té doby uplynulo víc než dvacet let?

Vzala jsem do ruky kabelku a zkontrolovala její obsah. Když jsem ji zavřela, napřímila jsem ramena, zvedla hlavu a pevně v dlani sevřela řemínek kabelky.

Je rozhodnuto.

Od téhle chvíle nebudou následující události záviset jen na mně. On to tak chtěl, on trval na tom setkání a já mu vycházím vstříc.

Naše tajné setkání, protože nikdo jiný o něm nesmí vědět. A doufám, že se to nikdo nikdy nedozví. Ne, ani moje kamarádky, které byly při tom, když jsme se seznámili. Tehdy jsme netušily, kam se budou naše životy ubírat. A já jsem o nich nevěděla to, co vím dnes. Teď už znám jejich tajemství. Jsou uzamčená ve mně, ukrytá navždy.

Dnešní den bude mým tajemstvím.

Když jsem o dvě ulice dál nastoupila do taxíku, před očima se mi kromě ulic hlavního města začaly míhat vzpomínky na událost, která proběhla před více než rokem a jejímž důsledkem bylo dnešní setkání. Jela jsem tak zároveň vstříc i všemu, co se stalo před více než dvaceti lety.

Protože tehdy to celé začalo.

ZVLÁŠTNÍ POZVÁNÍ

Seděla jsem v kuchyni u stolu v růžovém flanelovém pyžamu, s nohama položenýma na druhé židli. V jedné ruce jsem držela rohlík s máslem, v druhé hrníček s kakaem. Při pohledu na manžela se mi sousto rohlíku v ústech proměnilo na gumu bez chuti.

Byla sobota, půl deváté ráno. Červnové slunce nakukovalo oknem do místnosti, vypadalo to na pěkný letní den.

Jenže ne pro mě.

Bez nálady jsem pootevřenými dveřmi pozorovala muže, jak si v obývacím pokoji před zrcadlem obléká lehkou košili s krátkými rukávy a do tašky si chystá nějaké oblečení.

„Tak kolega Ruda?“ zanotovala jsem plnými ústy. Nervózně jsem zakroužila v ruce hrníčkem. Kakao se rozvířilo po jeho sněhobílé porcelánové vnitřní stěně. „Co si zas koupili pěkného?“

Manžel se na chvíli zastavil a podíval se nepřítomně směrem ke mně. „Novou sedačku a pár skříňek do obýváku,“ odpověděl.

Pevně jsem se opět zahryzla do rohlíku a ukousla si dost velký kus. „A to nemají nikoho z rodiny, kdo by jim pomohl?“

„Asi ne, když poprosil mě,“ odvětil.

Pozorovala jsem ho, jak si dává do tašky staré tenisky. Mému pohledu se vyhýbal. Už několik měsíců mě nevnímal, jako by byl zahlcen vlastními myšlenkami. Prý hodně práce. Ani toho nového pyžama si nevšiml. Bylo schválně růžové, byla jsem zvědavá, jestli na ně zareaguje. Jestli si vzpomene, jak mi kdysi říkal, že když se chce se mnou milovat a mám růžové pyžamo, cítí se jako pedofil. Strašně jsme se tomu tehdy smáli, měli jsme v sobě už dost vína a kromě věrnosti jsem mu přísahala i to, že se před ním už nikdy nezjevím v růžovém pyžamu.

Nevšiml si ho ani včera, ani dnes ráno.

„Přijdeš až večer?“

„Ano, nejdřív večer.“

Nervózně jsem přežvykovala a ještě nervózněji jsem začala bubnovat prsty o stůl. „Příští víkend tu nebudu,“ oznámila jsem mu své náhlé rozhodnutí, „tak si nic neplánuj. Zůstaneš tu s Terezkou.“

Zastavil se a polekaně se zamyslel.

Všimla jsem si, jak mu poklesly koutky úst, jak svěsil

ramena. Upřeně jsem ho pozorovala a čekala na jeho reakci. On však mlčel.

„Proč nic neříkáš?“ naklonila jsem se nad stůl. Nohy v trepkách s kočičíma ušima jsem spustila na zem. „Snad mi nechceš oznámit, že i příští víkend pojedíš kolegovi Rudovi pomáhat skládat nábytek? Co to bude pro změnu, ložnice? Anebo to bude nějaká kolegyně, která potřebuje složit Rubikovu kostku?“

Hlas se mi trásl nervozitou. To, že několikrát do týdne přichází domů pozdě, jsem se snažila tolerovat už pár měsíců. Teď k tomu však přibyl i víkend strávený mimo domov! Cítila jsem, že akceptovat jeho chování začíná být nad moje síly. Role tolerantní manželky mě přestávala bavit.

Měla jsem podezření.

„Proč se hádáte?“ V kuchyni se objevila Terezka, do této chvíle zamčená v koupelně. Kdysi jsem netušila, že si v koupelně zřídí přechodné bydliště a pro nás to bude nedobytná pevnost. Byla jsem ve čtrnácti taková i já?

„Nehádáme se,“ ubezpečil ji manžel. Potom se na mě podíval. „Samozřejmě že budu s Terezkou,“ dodal.

Ani ho nezajímalo, kam se chystám.

„Copak je mi pět?“ ohradila se. „Stejně půjdeme s kámoškama na Zlaté písky.“

„Nepřipal se na sluníčku,“ popotáhla jsem ji jemně za vlasy. „A slib mi, že nebudeš plavat v hloubce.“

„Ne, budu plavat ve vodě po kolena,“ odsekla. Vzápětí mě objala. „Plavu líp než ty,“ připomněla mi.

„Teď zaskoč do obchodu a potom vyluxuj,“ přikázala jsem jí.

„Mamííí, můžu až zítra?“ vrhla se mi kolem krku. „Čeká na mě Hedvika, dostala k narozkám nový tablet, tak...“

„Tak cestou od Hedviky můžeš přinést z obchodu to, co máma potřebuje,“ přerušil ji můj domácí pán tvorstva. Zvědavě jsem se na něj zahleděla. Konečně zájem o mě, po takové době, i když se to týká jen nákupu...

Anebo abych to náhodou nepožadovala od něho.

„No tak dobře,“ souhlasila Tereška neochotně. „Cítím se tu jako v kambodžských krejčovských dílnách, kde zneužívají dětskou pracovní sílu,“ zabručela si pod nos.

„A já se cítím jako ve vývařovně ubytovny pro bezdomovce,“ kontrovala jsem jí. „Ráno všichni odejdou, aby se sem večer vrátili jen najíst.“

„Aspoň tě tu nikdo nebude rozčilovat,“ potěšila mě.

„Kdyby někdo poslouchal, někdo by se nerozčiloval,“ připomněla jsem jí.

„Kdyby někdo chápal mládež ve vývoji, nezabýval by se malichernostmi,“ zareagovala na to. Naznačila jsem jí rukou plesnutí po zadku, ona však se smíchem uskočila stranou. „Mami, to studium pedagogiky ti bylo fakt na nic,“ cenila na mě zuby. „Zřejmě jsi chyběla na hodinách psychologie.“

Děcko jedno pubertální, pomyslela jsem si, když jsem po chvíli osaměla. Přistihla jsem se, jak se do ticha místnosti usmívám. Bývalo to milé, veselé dítě, navzdory tomu, jaké bolestné emoce si musela prožít, když ve mně rostla. Myslela jsem si, že až se narodí, bude v jednom kuse plakat, ale ona se na mě usmívala, jako by přišla na svět jenom kvůli tomu. Jako by mi chtěla říct: „Tak, mami, už nesmíš plakat, už jsem tu já, abych tě rozveselila.“

Moje zlatá malá dcera! Těch čtrnáct let uteklo jako voda, a najednou mi po bytě pobíhá neustálý kritik ironicky glosující všechno, co dělám. Kdypak skončil ten krásný věk milujícího dítěte, věčně přísátého na svou mámu jako malá pijavička?

Asi jsem měla den otázek bez odpovědí, protože vzápětí jsem se zeptala sebe samé, jestli nebyla chyba, že jsem v jejích šesti letech přivedla mezi nás dvě neznámého muže. Neznámého pro ni. Co když to teď v manželství mezi námi přestane fungovat? Zasáhne ji to mnohem víc. Je v takovém věku, že může vyvést cokoliv.

Ne, to jí nemůžu udělat, uvědomila jsem si. Žaludek se mi opět sevřel nervozitou. Musím najít jiné východisko, a je jedno, co se dozvím o Adamovi. Až potom se rozhodnu, co udělám se svým životem. Zatím se musím tvářit, že historikám o kolegovi věřím.

Zanechala jsem všech zneklidňujících otázek a raději dala vařit do hrnce brokolici a připravila si mixér a smetanu. Brokolicovou polévku jsem už delší čas nedělala, objednala si ji Terežka, protože ji minulý týden vařila Hedvičina matka. Hedvika je její nejlepší kamarádka. A Hedvičina matka má kromě jiného úžasné gelové nehty, vyzdobené drobnými třpytivými kamínky. Podívala jsem se na ty své. Už by potřebovaly pořádnou manikúru.

Přenesla jsem si notebook do kuchyně, zapnula ho a vyhledala si zprávu z minulého týdne, která mě tolik překvapila. Byla od mé kamarádky Kvetky. Neviděla jsem ji od Terežčina narození, a i když jsme kdysi byly nejlepší kámošky, už od základní školy, nebyla jsem jí ani na svatbě. Ztratily jsme se ve víru uhánějících let a zapomněly na všechno, co nás kdysi spojovalo.

„Ahoj, děvčata,“ četla jsem si zprávu znovu, „ještě že existuje Facebook, dokázal mi vás najít všechny tři, po tolika letech, co jsme se neviděly. Rozhodla jsem se vám napsat a navrhnout, abychom se o příštím červnovém víkendu setkaly u tety Idy v Lehnicih, všechny čtyři. Dokud si věk píšeme ještě s trojkou na začátku, chci si s vámi zavzpomínat na veselé studentské časy a dozvědět se o vás víc, o tom, co jste od té doby prožily...“

Zpráva dále obsahovala podrobný popis cesty do obce. Lehnice? Zamyslela jsem se. Proč u tety Idy? Vygooglila jsem si v počítači vzdálenost: necelých 36 kilometrů, to není daleko od Bratislavy, cesta se pohodlně dá zvládnout i autobusem.

Barbora, Soňa, Kvetka a Aneta. Čtyři kamarádky. Myslely jsme si, že v dobrém i zlém, ale když mezi nás zasáhlo to zlé, kamarádství se rozpadlo.

Zamyšleně jsem zavrtěla hlavou. No, nevím, nevím, jestli bude Barbora souhlasit. Určitě vím jen to, že se nebude chtít setkat se Soňou, se kterou se kdysi rozhádaly. Věčné rivalky, dobíraly si jedna druhou, soupeřily mezi sebou, až to vyvrcholilo vzájemnými naschvály. Ale proč to Kvetka nenaplánovala u nich doma? Bude v Lehnicích i její manžel? Nevím, jestli se s ním chci setkat...

Vlastně, nejdřív jsem byla přesvědčená, že ke Kvetce nepojedu, ale dnešní manévr mého muže mě přiměl rozhodnout se jinak. Jen jsem to tak vyhrkla, ve snaze zabránit mu v dalších víkendových aktivitách, které ve mně vzbuzovaly různá podezření.

Odhodlaně jsem vstala od počítače. Uvědomila jsem si, že mi je vlastně jedno, jestli tam Kvetčin manžel bude, anebo ne. Chci ji po tolika letech vidět, chci se s ní setkat a dozvědět se, jak se má.

Brokolice se dovařila. Rozmixovala jsem ji a přidala do polévky smetanu. Přihodila jsem i pár nadrobno nakrájených brambor, protože Hedvičina matka dělá brokoliceovou polévku s bramborami. No, a Hedvičina matka ještě chodí na břišní tance a i se zvonečky to celé předvádí své a mojí dceři, které jsou z ní úplně unesené.

Přešla jsem k velkému zrcadlu v předsíni a vyhrnula jsem si tričko. Vzápětí jsem ho s nechutí zase spustila. Během posledních měsíců jsem zaháněla stres jídlem, křupkami a spoustou oříšků. Ty mě dokázaly uklidnit nejlépe. Rychlé, nervózní chroupání však mělo za následek, že jsem pokaždé schroustala víc, než bylo zdravé.

Musím s tím okamžitě přestat a do týdne shodit rychlou dietou aspoň tři kila! A musím zavolat...

V té chvíli mi zazvonil mobil. A prý že telepatie nefunguje... Moje a Barbořiny myšlenky se spojily kdesi v biosféře nad našimi hlavami.

„Ahoj,“ ozvala se v telefonu. „Chtěla jsem ti zavolat už v týdnu, ale nestíhala jsem,“ řekla mi provinilým tónem.

Na ten jsem u Barbory nebyla zvyklá. „Dostala jsi zprávu od Kvetky?“

„Dostala, vždyť ji poslala všem třem,“ přisvědčila jsem.

„Jestli tam půjde Soňa, tak já určitě ne!“ prohlásila rezolutně. Přesně takovou reakci jsem od ní čekala. „A co to Kvetku vůbec napadlo? Kdyby to bylo napřesrok, abychom všechny spolu oslavily čtyřicítku, to bych ještě chápala... Ale teď, když je nám třicet devět? To je důvod?“

„A za rok bys tam šla?“ zeptala jsem se.

„Se Soňou ne,“ odvětila. „Ale aspoň bych se nedivila.“

„Máš možnost zeptat se na to Kvetky osobně.“

„No, vždyť ji ráda uvidím a tebe taky,“ řekla váhavě. „Nemohla bys nějak zařídit, aby Soňa...“

„Není už načase zapomenout na všechny ty malicherné křivdy?“ přerušila jsem ji. „Ty jsi stará, ona je stará, a zlobíte se na sebe navzájem tolik let. Jako děti ve školce.“

„Že ti jazyk neupadne!“ ohradila se hned. Přesně, jak jsem čekala.

„Za ty děti ve školce?“ zasmála jsem se.

„Za ty staré!“ vyhrkla. „Není nám ani čtyřicet! To dneska není ještě ani střední věk.“

„To řekni mé dceři, natočí s tebou zábavné video,“ usklíbila jsem se.

„Jak se má Terezka?“ zareagovala hned Barbora.

„Však to znáš,“ povzdechla jsem si. „Když byly tvoje holky v jejím věku, sotva si tě braly za vzor... No, co ti mám říkat? Už to není ta milá malá tanečnice, která ti na požádání předvedla půvabný taneček. Dneska by se urazila, že po ní něco takového chceš, a naznačila by ti, aby ses na cvičené opice šla podívat do zoologické zahrady.“

„Pochopila jsem,“ ozvala se Barbora rezignovaně. „Skutečně to znám. Vždyť vlastně... Broně bylo čtrnáct, jako je teď Terezce, když...“

„Ano,“ přisvědčila jsem rychle. Když zemřel Barbořin muž Arpád, dodala jsem v duchu. Nechtěla jsem, aby Bar-

bora zabředla do citlivého tématu. Byla jsem přesvědčena, že ani tři roky nestačily, aby se vyrovnala s jeho smrtí. Kdysi by mě ani ve snu nenapadlo, že ona bude z nás jako první vdovou, a to ještě před čtyřicítkou! Nedokázala jsem pochopit, že jejich velkou lásku ukončil Arpádův předčasný odchod ze života, myslela jsem si, že právě oni se budou ještě v devadesáti držet za ručičky a vrhat na sebe zamilované pohledy. I když jsme se nestýkaly často, pokládala jsem tehdy za povinnost zúčastnit se jeho pohřbu, a vyjádřit tak Barboře podporu v jejím velikém smutku.

Naše dvě kamarádky to, bohužel, neudělaly. Nebylo to od nich pěkné.

„Jak se má sestra?“ změnila jsem téma.

„No, tomu neuvěříš, je někde mezi Tureckem a Řeckem...“

„Na dovolené?“

„Ona a dovolená?!“ zasmála se Barbora. „Řeší nějaké migranty, nemá čas ani zavolat.“

„Ty dredy by se jí dneska hodily,“ poznamenala jsem. „Docela jí slušely.“

„Ano, ani vši v nich nebylo vidět, když se vrátila od bezdomovců,“ řekla ironicky. „A co tvůj bratr, jak se má?“

„No, tomu neuvěříš,“ napodobila jsem ji, „je někde v Norsku...“

„Já umřu!“ zvolala se smíchem Barbora. „A nezapomněl si vzít teplou šálu a čepici?“

„Máma mu je určitě přibalila,“ ubezpečila jsem ji.

„Ještě se neoženil?“

„Ne,“ odvětila jsem. „Vždyť si všechno řekneme u Kvetky. A žádné výmluvy. To, že se tam všechny setkáme, ještě neznamenaá, že musíš Soňu ze samé lásky adoptovat. Záleží teď na tom, co jste si provedly před šestnácti lety? Nezdá se ti to po tak dlouhé době směšné? Na vaše životy to vůbec nemělo vliv, každá jste si žila nezávisle na tom, co se stalo v minulosti.“

Čekala jsem na její reakci, ale nějakou chvíli žádná nepři-
cházela.

„A tobě nevadí jít ke Kvetce?“ ozvala se potom Barbora.
„Vždyť jsi jí nešla ani na svatbu. Jak se budeš tvářit, jestli
tam potkáš...“

„Řeknu mu dobrý den,“ přerušila jsem ji. „Uvědom si,
Barbi, že mám vlastní rodinu a za muže...“

„... svou největší lásku,“ dokončila to, co chtěla říct
původně.

Nasucho jsem polkla a z hrdla se mi vydralo jakési podiv-
né přitakání. „Zavolám Soň,“ řekla jsem, „a dohodnu to
s ní. Potom ti dám vědět, co a jak.“

Očekávala jsem Barbořiny protesty, ale neozvaly se. Ukon-
čila jsem hovor. Zdálo se, že všechno je na dobré cestě.

Zvláštní, kdysi jsem si nejvíc rozuměla s Kvetkou, po
skončení studia jsem však zůstala ve styku jen s Barborou.
Se Soňou občasné telefonáty. S Kvetkou nic.

Barbora byla zábavná, upřímná a dokázala mě rozesmát.
Byla z nás nejvyspělejší, s Arpim se seznámila jako šestnácti-
letá, když jsme studovaly na střední škole. On tehdy prá-
vě odmaturoval a začal pracovat v otcově malém autoser-
visu někde u Šamorína. Po práci však každý den sedl do
auta a uháněl za ní do Bratislavy. Nedokázali vydržet jeden
bez druhého ani den. O jejich vztahu jsme věděly všech-
ny podrobnosti – jak po sobě nejdřív pokukovali, potom
přišly doteky rukou, první objetí... Schůzky, procházky,
vyznání...

Prožívaly jsme to všechno s ní, ale nevěřily jsme, že mezi
nimi nebylo nic intimnějšího až do jejich osmnácti. Občas
mlžila, občas se tajemně usmívala – Soňa to nemohla vystát.
Ptala se, jestli má Arpád nad hlavou svatozář, anebo jestli
se náhodou nechystá do kláštera.

„Buď je teplý, anebo mnich,“ rýpala do Barbory Soňa.
„Případně je tu třetí možnost: teplý mnich. Mimo topnou
sezonu by to pro tebe byla vlastně výhoda.“

„Nepřej si, abych to řekla Arpimu,“ varovala ji Barbora. „Buď si jistá, že na naši svatbu bys pozvaná nebyla.“

„Bude svatba?“ zvolaly jsme všechny tři sborem.

„Bude,“ suše poznamenala Barbora. „V dobře vytopeném klášteře. Arpi hřeje jako středověká kachlová pec.“ V hlase jí zněla ironie, v očích se jí však mihlo zvláštní světlo. Ihned podnítilo mou zvědavost. Byla jsem přesvědčena, že Barbora si v souvislosti s Arpádem vzpomněla na něco, co nebylo určeno našim uším.

S úsměvem jsem opět vzala do ruky mobil a našla si kontakt na Soňu.

„No, konečně ses ozvala!“ zvolala s mírnou výčitkou v hlase, jen co vyslechla můj pozdrav. „Jak se máš?“

„Vždyť i ty jsi mohla zavolat,“ vrátila jsem jí ten vyčítavý tón.

„Nemohla,“ vyhrkla hned. „Rozbil se mi mobil a přišla jsem o všechny kontakty. Nenašla jsem nikde ani tvoje, ani Kvetčino číslo. No, co na to řekneš? Co ji to jen napadlo, tak najednou... Kdyby chtěla s námi příští rok oslavit čtyřicítku, tomu bych rozuměla, ale takhle zničehonic...“

Bože, jak jste vy dvě s Barborou stejné, pomyslela jsem si s úsměvem.

„Na co čekat celý rok, když to může být teď?“ odpověděla jsem jí otázkou.

„No teda, jestli tam půjde Barbora, tak já určitě ne!“ prohlásila rezolutně. „Nenechám si tou bláznivou holkou zkazit víkend. A i tak pochybuju, že by se chtěla se mnou setkat...“

„Barbora souhlasí,“ přerušila jsem ji.

„Nevěřím,“ vyhrkla Soňa nejistě.

„Zpočátku zareagovala stejně jako ty,“ přiznala jsem pravdu, „potom však sama uznala, že je směšné nevražít na sebe pro pitomosti, co se staly tak dávno.“ Nebyla to tak úplně pravda, ale když Barbora mlčela, dalo se to pokládat za souhlas.

„Opravdu?“ protáhla Soňa váhavě a potom se telefon odmlčel. Její hlavou se právě proháněl vzdušný vír. Provětrával jí vzpomínky a hledal závažné důvody pro to, aby setkání odmítla. „Když si vzpomenu, co mi vyvedla na zasnubách...“

„Ó, Soni, a co to bylo tak strašného? Přišla jsi kvůli tomu o snoubence?“

„No... to ne,“ odvětila. Na pár vteřin se odmlčela. „Je pravda, že bych vás všechny zase strašně ráda viděla,“ přiznala nakonec.

* * *

Vytáhla jsem z trouby zapékané těstoviny se šunkou a sýrem a podívala se na hodinky. Bylo půl dvanácté, doba oběda, ale já jsem hlad vůbec nepocítovala. V krku jako bych stále cítila imaginární rohlík, ten, který jsem jedla k snídani, když jsem pozorovala svého muže, jak se chystá stěhovat nábytek jakémusi Rudovi.

Projel mnou nepříjemný pocit. Co si počnu se životem, jestli se má podezření potvrdí?

V poslední době jsem se necítila šťastná. Zmocňovala se mě úzkost z toho, jakým směrem se vyvíjí můj život a život mé rodiny. V den své svatby jsem byla přesvědčená, že se v mém životě už nic zlého nestane. Asi jsem se mýlila.

Prudce jsem vstala a zamířila do obývacího pokoje. Potřebovala jsem ze sebe setřást nepříjemné pocity. Ne, nechci se nad tím zamýšlet, pomyslela jsem si. Radši jsem vytáhla ze skříňky velikou krabici s fotografiemi. Vyhledala jsem ty z dob střední školy, na kterých jsem byla s děvčaty.

Zalila mě vlna dojetí a nostalgie. Bože, kolik času od té doby uplynulo! Jak jsme byly mladé a krásné! Ach, ani jsem si tehdy neuvědomovala tu ležérní svěžest a bezstarostnost, co z nás sálala.

Za nejatraktivnější z nás jsem považovala Soňu. Měla postavu modelky stejně jako Barbora, působila však křeh-

čej. Barbora měla pevnější kosti, sebevědomý pohled a na všechno rychlý a výstižný úsudek. Soně sahaly plavé vlasy pod ramena, měla trochu kratší účes než tmavovlasá Barbora.

Ty dvě spolu byly jako oheň a voda, jin a jang. Vzájemná soutěživost je hnala vpřed ve všem, co dělaly. Jestliže si jedna koupila novou sukni, další den přišla ta druhá v novém svetru. Když nám Barbora přinesla první koláč, který upekla úplně sama, za týden už pekla i Soňa. S Kvetkou jsme si pokaždé vyměnily pobavený pohled. Rozuměly jsme si i beze slov. My dvě jsme byly skutečné kamarádky, které si navzájem pomáhaly a nepotřebovaly mezi sebou soutěžit. Co jen se to s námi potom stalo?

Vždycky jsem toužila vypadat jako Soňa. Měla jsem však menší postavu a moje vlasy měly barvu písku, nebyly tak zářivě plavé jako Soniny. Nějaký čas před tím, než jsem potkala svého budoucího muže, jsem si začala některé pramínky odbarvovat, abych je měla světlejší. Navzdory vtipům o blondýnkách mi to přidávalo na sebevědomí.

Bylo to těsně před mou třicítkou. Žila jsem sama s Terezkou. Jednoho dne jsem se postavila před zrcadlo a rozhodla se změnit aspoň svou vizáž, když už můj život plynul tak stereotypně. S novou úpravou vlasů jsem do něho chtěla vnést i něco nového. Najít si konečně někoho do páru, nějakého normálního chlapa. Nebavilo mě už usínat a probouzet se v posteli sama. Terezka měla už vlastní pokoj, vlastní postel, patřičně hrdá na svou nabytou samostatnost.

Tenkrát jsem netušila, že všechno dopadne úplně jinak, než jak jsem si představovala.

„Mamííí, už jsem doma!“ Terežčin hlas přerušil proud mých vzpomínek. „A nesu všechno, co jsi chtěla.“

Vyšla jsem jí naproti do předsíně. „No vidíš, holčičko, a musela jsi tak protestovat?“ Vzala jsem od ní nákup a srdečně jsem ji objala. „Pojď se najíst, oběd je hotový.“

Vymanila se mi z objetí. „Nebudu, mamí, obědvala jsem u Hedviky.“

Projela mnou vlna zklamání. „No teda! A já tu na tebe čekám s obědem,“ rozhodila jsem rukama. „Udělal jsem brokolicovou polévku a tvoje oblíbené zapékané těstoviny.“

Očekávala jsem nadšenou reakci, ale jí se oči rozzářily ze zcela jiného důvodu. „Víš, co dnes vařila Hedvičina máma?“ zeptala se s nadšením. „Hovězí závitky plněné houbovou smaženicí a opékané brambory, mňam! Takové ty jsi ještě nikdy nedělala.“

Přiznám se, spadla mi čelist. Cítila jsem se poražena v boji se skvělou kuchařkou, které jsem nesahala ani po okraj zástěry. „Tak si to dáš k večeři,“ řekla jsem s nadějí.

„Nebudu večeřet. Hedvičina máma takhle zhubla už tři kila. Měla bys to zkusit i ty, mami. Možná se ti nepodaří mít takové ploché břicho, jako má ona,“ zahleděla se kritickým okem na problematickou partii mého těla, „protože ty nechodíš na břišní tance, ale zkusit to můžeš.“

Měla jsem strašnou chuť zaběhnout k té dokonalé ženě a vyškubejnout jí pár pramenů vlasů za to, že tolik okouzli-la mou dceru. Byla v tom i závist, přiznávám. Párkrát jsem Hedvičinu matku viděla na rodičovském sdružení nebo v naší ulici. Uvědomila jsem si, že jí nemohu v ničem konkurovat. To bych ještě klidně přežila, ale Terezčino nadšení ze všeho, co udělala, mě zraňovalo.

„Asi začnu trénovat skok ze skříně na břicho, možná to pomáhá na břišní svaly,“ poznamenala jsem suše.

„A já utíkám na Zlaté písky nabrat trochu bronz,“ rozběhla se Terežka pro svou plážovou tašku, připravenou na letní radovánky.

„Nezapomeň se pořádně namazat,“ vyslovila jsem větu, kterou jsem při podobných příležitostech opakovala pokaždé.

„Mami, tohle mi říkáš vždycky,“ připomněla mi Terežka vyčítavě. Potom mi vtiskla na obě tváře lehký polibek a za pár vteřin se za ní už zabouchly dveře.

Opět jsem osaměla. V ten hezký slunečný den jsem byla bez energie, bez nálady, nikam se mi nechtělo jít. Vrhla jsem lítostivý pohled na odmítnuté jídlo na sporáku a vypravila se do obývacího pokoje.

Vzala jsem do rukou fotografie a zrovna v té chvíli mi zazvonil mobil. Volala Soňa.

„Chtěla jsem ti jen říct, že příští sobotu vás ke Kvetce vezmu autem,“ řekla. Okamžitě jsem zaregistrovala to množné číslo – vás. Zřejmě vzala Barboru na milost.

„To je výborné,“ zaradovala jsem se. „Konečně budeme zase všechny čtyři spolu.“

„Aneto...“ chvíli zaváhala, „chtěla jsem se tě zeptat, jak to bylo... s Arpádovou smrtí. Co se mu stalo?“

„Selhalo mu srdce,“ odvětila jsem. „Aspoň tak to vím od Barbory.“

„Bože...“ zašeptala Soňa. „A Barbora... Být vdovou v tak mladém věku...“

„Bylo mi hrozně, když jsem se to dozvěděla,“ vyhrkla jsem s lítostí. „Vždyť na Facebooku jsem viděla, jak jsou šťastní. Krásné fotky z dovolených v zahraničí... A ty doroty a zákusky, co Barbora pekla, no, starala se o svého Arpáda opravdu dobře.“

„Musím se na ty fotky podívat taky,“ řekla Soňa pomalu. „Jsem zvědavá na holky. Ani se mi nechce věřit, že malé Bašce je už dvacet let!“

Opravdu, dvacet, pomyslela jsem si, když jsem ukončila hovor. Narodila se krátce po maturitních zkouškách, tak šikovní byli... Vzpomněla jsem si, jak Arpád v den ústní maturitní zkoušky čekal v autě venku před školou, kdyby se malé začalo chtít na svět právě tehdy. Všechny tři jsme byly Barboře oporou, snažily jsme se jí pomáhat ze všech sil, opakovat si s ní učivo, zbavit ji trémy. Nakonec všechno dobře dopadlo, ona odmaturovala na dvojky a za pár dní porodila malou Barborku – na jedničku.

V té době jsme všechnu pozornost soustřeďovaly na

těhotnou Barboru, protože zázrak příchodu nového života jsme pokládaly za to nejdůležitější v životě každé z nás. A já jsem se tehdy aspoň načas přestala zabývat zklamáním v lásce, Kvetka problémy svých rodičů a Soňa svou manipulativní matkou.

Některé věci se ani po tolika letech nezmění, ale jiné až příliš...

Pustila jsem se do žehlení. Šest manželových košil jsem odložila stranou. Neměla jsem velkou chuť přejíždět po nich něžně žehličkou, neměla jsem vůli k ničemu, co se týkalo jeho. A nebylo to tak dávno, co jsem to dělala s láskou a radostí! Teď se mi při pohledu na ně vynořovaly v hlavě představy, co asi právě dělá. Řekl mi pravdu? Proč vůbec nevnímal moje infantilní růžové pyžamo s obrázky střapatých žlutých kuřátek? Ještě před pár měsíci by mi ho strhl s těla a odložil na tajné místo pro Terezku do doby, až do něj doroste.

Z myšlenek mě vyrušilo hlasité zavytí psa u nových sousedů dole pod námi. Chudák, vzali si ho z útulku, a on místo toho, aby měl radost, zoufale vyje. Minule jsem na to upozornila sousedku a ona mi pověděla, že asi přichází do puberty.

„Možná si časem zvykne,“ řekla nepřesvědčivě. „Dám vám své telefonní číslo, pokaždé, když ho uslyšíte, pošlete mi esemesku,“ navrhla.

„Dobře, změním si paušál na esemeskové nekonečno,“ poznamenala jsem.

„Můžete si mě uložit pod jménem Komáriková,“ představila se mi svérázně.

Na chvíli jsem se zamyslela. „Uložím si vás pod jménem Pes. Tak to rychleji najdu.“

Bezradně na mě pohlédla. „A co vaše dcera a manžel?“ zeptala se mě.

„Děkuji za optání, mají se dobře,“ odvětila jsem.

„Ne, ne,“ zavrtěla sousedka hlavou, „chtěla jsem vědět, jestli i oni slyší našeho psa výt.“

Nerozuměla jsem té otázce. Nestačí, když to vyrušuje mě? „Víte, paní Komáriková,“ upřela jsem na ni rezignovaný pohled, „můj muž neposlouchá pořádně ani mě, takže nevím, jak je to se psem. A co se týká dcery, s hlasitou hudbou ve sluchátkách je toho ušetřena.“

„No vidíte!“ rozzářila se jí tvář širokým úsměvem. „To je dobrá cesta i pro vás, ne?“

Podívala jsem se na vyžehlené kupky prádla na stolku. Už zbývaly jen ty košile. S povzdechem jsem vzala první a nastavila na žehliče správnou teplotu. Měla jsem sto chutí přidat se k vytí toho nešťastníka pod námi.

Cítila jsem se stejně osamělá jako on.

ČTYŘI

Ubíhající krajina za okny auta byla prozářena sluncem. Počasí se tuhle sobotu vydařilo jako na objednávku. Chvillemi jsem měla nutkání štípnout se do ruky, jestli se mi to nezdá. Po dlouhých letech Barbora a Soňa společně v jednom autě!

Zvláštní, zvláštní den! Pociťovala jsem příjemné vzrušení z nadcházejícího setkání nás čtyř. Až teď mi došlo, jak velmi mi děvčata chyběla. Už se nesmí stát, že bychom o sobě navzájem celá léta nevěděly. Budeme se setkávat pravidelně, slibovala jsem si v duchu.

„Řídíš často?“ zeptala jsem se Soni. Seděla jsem vedle ní na sedadle spolujezdce a pozorovala její klidné, sebevědomé pohyby. To už nebyla ta někdejší Soňa, bojující s nároky své matky. Nejsilnější vzpomínka na ni, která mi utkvěla v hlavě, pochází z její svatby, jak v dlouhém závoji a prin-

ceznovských šatech spolu se svým čerstvým manželem Petrem s nadšením vypouští k nebi bílé holubice.

„No... podle potřeby,“ odpověděla, soustředěná na provoz, „od té doby, co mám tenhle malý opel na nákupy. Když jedeme všichni dohromady, BMW řídí Petr.“

„Je fajn, že máš svoje auto,“ poznamenala jsem. „Jsi flexibilnější, všechno vyřídíš rychleji.“

„Při dvou dětech je to velká výhoda,“ přikývla Soňa. „Znáš to, odpoledne samé kroužky, tréninky a zároveň, aby domácnost zářila čistotou a bylo vždycky navařeno.“ Ideální manželka, pomyslela jsem si. Kdo by to byl kdysi řekl, že krásná, atraktivní Soňa s vysokou školou se po vdavkách stane ženou v domácnosti. Nejdřív to byla dvě těhotenství, dcera a syn, a po téměř deseti letech doma už přestala přemýšlet o nástupu do práce, vždyť manželovi se v podnikání dařilo. A nač by se za takový malý plat ve školství hrnula do stresujícího zaměstnání...

Vypadala velmi dobře, očividně se o sebe starala a dbala na svůj vzhled. Téměř vůbec nepřibrala, věděla jsem, že pravidelně chodí na jógu a navštěvuje kosmetické salony, což bylo z jejího krásného zjevu zřejmé také. V elegantních letních květovaných šatech s lehkým bílým sakem bych jí hádala sotva něco přes třicet.

To všechno jsem si uvědomila už ve chvíli, když před dvaceti minutami zastavila s autem na našem parkovišti a vystoupila, aby se s námi přivítala.

„To bych dokázala i já, kdybych se jen vyvalovala doma na gauči,“ pošeptala mi Barbora uštěpačně. Přeměřovala si Soňu pozorným pohledem, s přimhouřenýma očima, od hlavy až po špičky elegantních lodiček.

Netušila jsem, jak se přivítají mé dvě rozhádané kamarádky, tak jsem raději převzala iniciativu a srdečně jsem Soňu na přivítanou objala. Potom jsem ustoupila o krok vzad.

Stály proti sobě v rozpačitém postoji, v očích nerozhod-

nost. Neviděly se asi patnáct let, tolik jako já s Kvetkou, která na nás čekala. Přejela jsem po kamarádkách rychlým pohledem a první, co mě napadlo, bylo, že stříh Soniných šatů s nepravidelným vzorem velkých květů by si Barbora nemohla dovolit ani náhodou a na mně by nevyvolaly ten dojem sebevědomí, jaký vytvářely na Sonině vysoké štíhlé postavě.

„Mrzí mě, že jsem nemohla přijít na Arpádův pohřeb,“ ozvala se Soňa. Hleděla Barboře přímo do očí. Ta věta byla jako podání ruky na usmířenou. A Barbora to i takhle přijala.

„Je fajn, že nás tam odvezeš,“ vyšla jí vstříc. Sonina ruka s dlouhými červenými nehty jemně sevřela Barbořinu, větší, méně pěstěnou, s nehty ostříhanými nakrátko.

Před třemi lety na manželově pohřbu je měla skoro do krve okousané.

Cesta ubíhala v tichém rozhovoru Soni a mě. Barbora seděla vzadu, zamýšlená, do ničeho se nezapojovala. To se jí vůbec nepodobalo. Co jí běží hlavou? pomyslela jsem si. Je naštvaná na to, jak Soňa dobře vypadá? Její soupeřka ve všem... Mrzí ji, že má oproti minulosti asi o deset kilo víc, anebo že nemá tak skvělý život jako její kamarádka?

„Nevíte, proč nejedeme ke Kvetce domů, ale k její tetě Idě do Lehnic?“ zeptala se Soňa. Zapnula směrovku doleva a objela dva cyklisty. Náš cíl byl už na dohled. „Ale je to takhle lepší, že?“ obrátila se ke mně.

Věděla jsem přesně, co tím myslí. Narážela na Kvetčina muže. „Víš, že mi to je celkem jedno?“ pokrčila jsem rameny. „Ale jestli to má být dámská jízda, je to doopravdy lepší.“

Cesta nás vedla přes obec a my jsme odpočítávaly popisná čísla, až jsme spatřily přímo před sebou žlutý dům s černou železnou bránou. Ta byla otevřená, čekali nás. Soňa bránu projela a zaparkovala ve dvoře.

Vypnula motor, zatáhla ruční brzdu. „Jsme na místě,“

oznámila nám. „Ani ve snu by mě nenapadlo, že se my čtyři po tolika letech takhle setkáme.“ V hlase jí znělo dojetí. Přesně tak jsem se cítila i já.

Z domu vyšla starší žena a spěchala k nám.

„Vítám vás, děvčata!“ zvolala a natáhla k nám obě ruce. „Už na vás s Kvetkou čekáme.“ Srdečně nás postupně všechny objala, potom zavřela velkou bránu a zavedla nás cestičkou vedle domu dozadu, do velké upravené zahrady.

Uprostřed posekaného trávníku stál prostorný dřevěný altánek, obklopený záhony květin. Zamířily jsme k němu po kamenné cestičce. Po chvíli jsme se před ním překvapeně zastavily. Nevěřicně jsem zírala před sebe.

„Děvčata! Jsem tak šťastná, že jste všechny přijely,“ vítala nás Kvetka se širokým úsměvem na tváři. Oči jí zářily. Jen ty jsem poznala, Kvetku ne.

Seděla na invalidním vozíku. Když mi tělem projel pocit zděšení, všimla jsem si, že má na noze ortézu. V tom vozíku se úplně ztrácela, huběňoučká, s parádním účesem přímo od kadeřníka. Krásná. Daleko krásnější než v mých vzpomínkách.

„Nelekejte se, jen jsem byla nešikovná,“ ukázala na ortézu, „a takhle jsem dopadla. Prasklá kost v nártu. Stará se o mě teta Ida, ale nemusíte se obávat, kromě chození jsem schopná všeho.“

„To máš soukromou kadeřnici?“ objala jsem ji. „Mohla bys mě k ní objednat taky? Cítím se vedle tebe jak strašák do zelí.“

„Vážím si toho, že jsi to udělala kvůli nám,“ uvítala se s ní Barbora. „A ihned mi prozrad, jak jsi zhubla, poznamenám si tu dietu do mobilu. Za ty roky se na mě nalepila zbytečná kila a nedokážu se jich zbavit, ať dělám, co dělám,“ rozhodila rukama.

„Zkus nežrat,“ ozvala se Soňa. Jasná provokace.

„Zkus chodit do práce na půl sedmou a vracet se domů v šest,“ vrátila jí to hned Barbora.

„Ach, děvčata, to je skvělé! Vůbec jste se nezměnily!“ spráskla Kvetka ruce. „Ale dnes žádné diety. Teta Ida připravila výbornou slepičí polévku, pečenou kachnu a k večeri maďarský guláš.“

Barbora se zatvářila jako kyselá okurka, když spadne mezi citrony. „Ach jo, maďarský guláš mi vždycky připomene tchyni,“ zamračila se. Dřív než jsme stihly zaprotестovat proti její nezdvořilosti, dodala: „Ale tady mi bude chutnat, určitě, jen v něm nesmí být tolik pálivé papriky, jako dávala ona.“

„To si pamatuju!“ zvolala Soňa. „Dělala ti to naschvál, dokud jsme nevymyslely pomstu s těmi opaprikovanými jitrničkami... pálily jak čert,“ smála se. „A teď je jitrnička z tebe, Barboro,“ upřela na ni kritický pohled. „Od pondělka se mnou začneš chodit na jógu,“ namířila na ni ukazovák s dlouhým červeným nehtem.

„Kašlu na tvou jógu!“ odsekla Barbora a zatvářila se opovržlivě. „Sotva se z práce dovedu domů a jsem šťastná, že se můžu svalit na gauč k televizi.“ V očích jí však nezbedně zajiskřilo.

„A vleže vyjíš půlku lednice,“ nedala se Soňa.

Teď Barbora namířila ukazovák na ni. „Máš pravdu, jako vždycky,“ vyhrkla. „Ale nevyjídala bych ji, kdybych mohla zůstat doma jako někdo a potom večer šla z nudy dělat hadí ženu do nějakého fitka.“

„Ubezpečuji tě, že hadí ženu ještě dlouho udělat nedokážeš,“ usklíbla se Soňa. „Až jednou přijdeš na první hodinu jógy, zjistíš, jak máš v celém těle ztuhlé svaly. A kromě toho, abys byla v obraze, nepamatuju si za celé ty roky jeden jediný den, kdy bych si dovolila vyvalovat se doma,“ zdůraznila. „Představ si, že i já mám po celý den plno práce,“ upřela na kamarádku pohled přimhouřenýma očima.

„Takovou práci musím já zvládnout levou zadní toho vašeho ratlíka, co s ním máš fotky na Facebooku,“ chechtala se Barbora. „Ale až večer, po návratu z opravdové práce.“

S Kvetkou jsme si vyměnily pobavený pohled. Nic se nezměnilo ani za těch víc než dvacet let, co se známe. Předtím se dohadovaly o oblečení, o chlapcích anebo o nejrychlejším způsobu nastudování tlustých skript na zkoušku, dnes se prou o to, která má víc povinností.

„No tak, děvčata, připijme si na setkání,“ ozvala se Kvetka, protože teta Ida mezitím přinesla na kulatém tácu vychlazené šampaňské se čtyřmi sklenkami na vysoké stopce. Nalila do sklenek a postupně nám je podávala. „Kdybyste věděly, co to pro mě znamená, že jsme zase všechny spolu.“

Oči jí zněžněly zvláštním světlem. Bože, Kvetka ztratila své plné tvary, ale i tahle štíhlost jí slušela! A vlasy, kdysi dlouhé až na záda, se jí teď vlnily v kratším účesu kolem tváře, jaksi hravě a zároveň koketně. Když jsme se viděly naposledy, na rozesmátém dívčím obličejí se jí ve tvářích dělaly dolíčky. Teď dolíčky sice chyběly, ale i tak to byla tvář přitažlivé mladé dámy.

„I já jsem přivezla šampaňské,“ podotkla Barbora. Ze sklenky upila jedním douškem skoro polovinu.

„I já,“ přidala jsem se. „A přinesla jsem každé dárek.“

„Já také,“ ozvala se Soňa. Popíjela pomalu, vychutnávala si svou jedinou sklenku alkoholu toho dne, večer bude řídit. „A navrhuji, že bychom se mohly setkávat častěji,“ dodala.

„Nevím, jestli je to dobrá zpráva,“ popíchla ji Barbora. „Můžeš mi vysvětlit, proč bych se měla tak těšit?“

Všechny jsme se smály a potom si skákaly do řeči: Pamatuješ se...? Vzpomínáte si...? Zatímco předtím jsem se obávala, jak dopadne setkání těch dvou rozhněvaných, teď jsem na to ani nepomyslela. Všechno bylo mezi námi najednou takové jako dřív. I s tím popichováním a uštěpačnými poznámkami.

Vrátily jsme se do školních let. Jako by nám zase bylo osmnáct a všechny sny a plány jsme měly před sebou, přesvědčené, že právě my to dokážeme – být šťastné až do konce života.

Dnes, když tohle píšu, bych to nazvala iluzí štěstí. V ten slunečný červnový den u Kvetčiny tety mi to však ještě nedošlo. Ještě nepřišel ten správný čas, abych dokázala odlišit skutečnost od iluze. Ještě jsme o sobě nevěděly všechno to, co přišlo mnohem později.

* * *

Z velké mísy na stole postupně mizely brynzové placičky tety Idy, makový štrúdl i nakrájený ovčí sýr. Chutě v ústech se mi míchaly s příběhy děvčat, rozplývaly se ve mně s proudem slov, pocitů a vlastních myšlenek. Jak já jim povím svůj vlastní příběh, když ve mně stále vyvolává nejistotu a obavy?

„... a tak jsme se rozhodli postavit dům v Záhorské Bystřici,“ vyprávěla Soňa. „Autem je to do centra Bratislavy co by kamenem dohodil. Dokud byla Sonička malá, auto jsem ani nepotřebovala, Petr se staral o všechno. Ale pak, při dvou dětech, hlavně když jsem musela s Petkou častěji chodit po doktorech, muž usoudil, že druhé auto v rodině mi ulehčí život.“

„Ó, jak ohleduplné,“ obrátila Barbora teatrálně oči k nebi. „Nepřeháníš to trochu, opravdu byl tak starostlivý?“ zatvářila se pochybovačně.

„Ne byl, on *je* starostlivý,“ zdůraznila Soňa. „Všechno vyřídí, zařídí, děti ho zbožňují a ke mně je velmi pozorný,“ vypočítávala na prstech všechny skvělé vlastnosti svého manžela. „A kromě toho, jsem opravdu šťastná, že se mu podnikání daří i v těchhle trochu těžkých časech. My jsme krizi opravdu nepocítili, nemusím se v ničem uskrovnovat,“ doložila už trochu ztišeným hlasem. Zřejmě si uvědomila, že Barbora už nemůže mluvit o svém muži v přítomném čase.

„Copak prodává drogy?“ vyhrkla Barbora.

„Myslíš, že dneska se dá vydělat jen prodejem drog?“ zvolala Soňa a zamračila se.